

Recensie: A sensitive case ★★★1/2***

De Kapel Berchem
woensdag 7 juli 2021

foto © Zomer van Antwerpen

Recensie:

Als een kind dat met de blokken speelt en dan alles stuk maakt. Zo komt A sensitive case van Bert Berg (Bert Vanden Berghe) over bij een mannelijke toeschouwer wanneer die de Kapel van het woonzorgcentrum Sint-Anna aan de Floraliënlaan in Berchem verlaat. Op blote voeten zien we Bert minutieus tussen de vele muizenvallen stappen, of op zijn handen er een weg door banend. In de hoop er geen te laten springen, of dan weer net wel. Wat er met opzet dan wel onbewust gebeurt, is niet meteen duidelijk voor de toeschouwer waardoor het een zeer spontane voorstelling is die zowel acrobatisch is als bij momenten zelfs wat neigt naar dans (een solo met muizenval aan een vinger).

Muisstil is het in de Kapel wanneer Bert Berg zich op zijn linkerzij legt de rechtervoet omhoog houdt en zichzelf zo in een benarde positie plaatst met rondom zich allemaal muizenvallen die bij de minste beweging kunnen springen of aan zijn broek blijven hangen. Het loof van een radijs knipt ie met een schaar in fijne stukjes tot ie bij het rode knolletje is aangekomen. Hij zal het bij elkaar veggen en doen opspringen, wat een verwijzing kan zijn met wat verbeelding naar feestelijke miniatuurconfetti of -vuurwerk.

De radijs steekt ie in zijn mond, maar het zal ook zijn speeltje worden om zo een muizenval te laten springen. Vier torens staan er op het podium opgesteld met muizenvallen die in vierkanten opgestapeld staan. De grootste daar gaat ie ondersteboven op zijn ellenbogen naartoe om er een spelletje jenga voor gevorderden mee te spelen.

Links zijn er twee rijen muizenvallen met daartussen niet zo veel ruimte. Toch zal hij net die ruimte gebruiken om er tussen te gaan op zijn tippen, enkel met de wreef van zijn voetzolen, zijn enkels, of handen. Een kleine beweging is genoeg om een val te laten springen. De kracht van A sensitive case zit in de spanningsopbouw in die eerste minuten die ontzettend sterk zijn. Het constructieve, secure, ja zelfs vrouwelijke ruilt ie echter na verloop van tijd in voor eerder destructieve, onnauwkeurig en mannelijk gedrag wanneer hij de ene muizenval na de andere doelbewust laat springen. Die overgang verloopt eerder bruusk, eigen aan het gedrag van kinderen, maar daardoor breekt ie ook radicaal de spanningsopbouw van de begincène.

Opgooien in de lucht doet ie enkele muizenvallen als een helikoptertje dat in zijn vlucht al springt. Dan weer daagt hij er een uit door zijn vinger in de rol van de muis te steken, proberen die snel genoeg weg te trekken of wil hij er een doen springen door te blazen. Beweegt Bert in het begin zich zeer fragiel, zelfs door zich - erg lenig als ie is - dubbel te plooiën tussen zijn constructie, dan lokt ie op den duur als een olifant door stevig met zijn voeten op de podiumvloer te stampen de ene kettingreactie na de andere uit. Op een andere manier verwijzen naar spelen als een kind doet ie door een muizenval en een radijs in te zetten als katapult om zo laten we zeggen een burcht aan muizenvallen te bestormen.

Veruit het mooist is de verwijzing naar de locatie waar A sensitive case plaatsvindt, in een kapel, wanneer ie een cirkel van muizenvallen als de doornenkroon van Jezus naar zijn hoofd brengt. Op het einde zoekt ie een manier om uit zijn omgeving te geraken, want net als een muis lijkt de performer zelf ook in de val te zitten van de begrensde ruimte waar hij mag bewegen. Het ganse podium is immers omzoomd

door schoenen. Hij moet dus op zoek naar een manier om er op een elegante, vrouwelijke manier, verwijzend naar de zomer ook, af te geraken. En zo eindigt de voorstelling al even minutieus en verfijnd als die begonnen is.

< Bert Hertogs >Â